

Robert Vannoy, Major Prophets, Wykład 9

Izajasz 11:11-12:6; Izajasz 28

Izajasza 11:11-16

W porządku, reszta rozdziału 11, czyli wersety 11-16, to fragment, o którym wspomniałem w zeszłym kwartale – nie wiem, czy to pamiętacie. To fragment, który nie jest łatwy do zinterpretowania. Skłaniałbym się do wniosku, że wersety te opisują wydarzenia, które mają nastąpić albo tuż przed początkiem Tysiąclecia, albo na początku Tysiąclecia. Innymi słowy, uważam, że jest on ściśle powiązany z pierwszą częścią rozdziału. Szczegóły są jednak trudne. Przeczytajmy ten fragment, a potem poczynię kilka komentarzy. „I stanie się tego dnia, że Pan ponownie podniesie rękę po raz drugi, aby odzyskać resztę swego ludu, która opuści Asyrię, Egipt, Patros, Kusz i Elam i z Szinear, i z Chamat, i z wybrzeży morskich. I wystawi sztandar dla narodów, i zgromadzi wygnańców Izraela, i zgromadzi rozproszonych z Judy z czterech stron ziemi. Odejdzie także zazdrość Efraima, a wrogowie Judy zostaną wykorzenieni: Efraim nie będzie zazdrosny Judzie, a Juda nie będzie gniewał Efraima. Ale polecą na ramiona Filistynów w kierunku zachodnim; razem złupią ich od wschodu; położą rękę na Edomie i Moabie; i synowie Ammona będą im posłuszni. I Pan całkowicie zniszczy język morza egipskiego; i swym potężnym wiatrem potrząśnie ręką nad rzeką i uderzy ją w siedem strumieni, i sprawi, że ludzie przejdą po suchej stopie. I będzie droga dla resztki jego ludu, która opuści Asyrię, tak jak była dla Izraela w dniu jego wyjścia z ziemi egipskiej”.

Natura przemówienia proroczego – Powracający z całego świata gromadzą się

Myślę, że wspomniałem o tym proroctwie wcześniej w związku z naszą dyskusją na temat natury dyskursu proroczego, że nie była to, jeśli chodzi o jego charakter, historia napisana wcześniej. Nie znasz wszystkich szczegółów i jest w tym pewien zagadkowy element, a kiedy czytasz takie proroctwo jak to, myślę, że widzisz, że zastanawiasz się, jak dokładnie wszystkie szczegóły mają się wypełnić. Jeśli spojrzysz na strony 14 i 15 pod Oswaltem, oto jego komentarze, obok ostatniego akapitu na stronie 14, który zaczyna się od słów: „Chociaż ogólny sens tych wersetów jest jasny”, pochodzi ze strony

296, ten akapit w Oswalt mówi: „choć ogólny sens tych wersetów jest jasny, szczegóły nie są tak jasne. Czy prorok mówi o powrocie z Babilonu w roku 539 p.n.e.? Widzicie, w 11 jest napisane: „Stanie się, że Pan ponownie podniesie rękę po raz drugi, aby odzyskać resztkę swego ludu” – czy jest to powrót z Babilonu w 539 roku? Jeśli tak, Mesjasz nie został jeszcze objawiony i trudno mu być sztandarem, wokół którego gromadzą się ludzie; patrz 12, mówi: „Ustawi sztandar dla narodów”. Jeśli wrócisz do wersetu 10, wyraźnie wydaje się, że jest to Mesjasz. Czy Izajasz rzeczywiście mówi o Nowym Izraelu, Kościele? Jak utrzymywali reformatorzy, na przykład Kalwin? Z pewnością wierzący zostali zgromadzeni do Mesjasza ze wszystkich części świata w wersecie 10 w sposób przypominający werset 2:2-4, który zdaje się rozpoczynać tę część w odniesieniu do ogółu narodów. Niemniej jednak wydaje się, że główny nacisk w tym fragmencie skupia się na historycznym narodzie Izraela, zatem można sądzić, że chodzi o jakieś wielkie, ostateczne zgromadzenie narodu żydowskiego, takie jak to, o którym wspominał Paweł w Liście do Rzymian 11.

Byłbym skłonny się z nim zgodzić w tej kwestii; jeśli to się zaczęło we współczesnym ruchu syjonistycznym, jak wielu wierzy, możemy z niecierpliwością oczekiwać jego ostatecznego zakończenia i zwrócenia się narodu żydowskiego do Boga w Chrystusie już w przyszłości – co z pewnością jeszcze się nie wydarzyło. W wersecie 11, gdzie jest napisane, że „odzyska resztę swego ludu, która zostanie wyprowadzona z Asyrii, Egiptu i Patros” itd., Oswalt stwierdza, że koncepcja ta jest kompletna; innymi słowy, ludzie ze wszystkich stron ziemi powrócą – Pan sprowadzi ich z powrotem do swojej ziemi – tak więc ten ostatni akapit na stronie 14. Oswalt wierzy, że cel jest bardziej obrazowy, próbując powiedzieć, że Bóg jest w stanie aby zewsząd przywrócić swój lud. Traktuje to jako główną ideę. Początek strony 15, mówiąc o wersecie 12, werset ten zdaje się mówić w formie poetyckiej to samo, co poprzednie wersety mówią prozą: powracający przyjdą z całej ziemi, to jest na stronie 288, a następny akapit dotyczy wersetów 13- 14, także na stronie 288.

George Adam Smith potępił ten obraz wymuszonego poddania się jako niegodny wielkiego „Proroka Pokoju”, jak widzicie, to właśnie w dniach 14–15 „Oni polecą”, ci

ludzie powrotu, „polecą na ramiona Filistynów w kierunku zachodnim; złupią ich na wschodzie, położą rękę na Edomie i Moabie” i tak dalej... George Adam Smith potępił ten obraz wymuszonego poddania się jako niegodny wielkiego Proroka Pokoju; nie należy jednak narzucać prorokowi z VIII w. p.n.e. XIX- wiecznych idei „wspólnie uzgodnionego zakończenia wojny” – tak naprawdę idea pokoju w wyniku wzajemnego porozumienia narodów nie jest biblijna. Biblijny, izajański, mówi o pokoju, który wynika ze wzajemnego poddania się przemożnemu władcy. Dopiero gdy Bóg pokona swoich wrogów, a oni mu się poddadzą, wizja pokoju powinna wyglądać tak, jak czytamy w 11:6-9.

Trudność, jaką mieli Hebrajczycy, polegała na przyznaniu, że oni także byli wrogami Boga i musieli mu się podporządkować, oni, podobnie jak my, chcieli postrzegać siebie jako ulubieńców Boga, aby mogli używać Boga do osiągnięcia swoich własnych celów politycznych cele. Zatem nie jest to obraz, jaki przedstawia tutaj Izajasz; raczej mówi jeszcze raz, że grzech Izraela nie może zniszczyć obietnic Bożych danych Izraelowi. W obrazowy sposób wskazuje na nadchodzący czas bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego, podobnego do tego, który znali Dawidowi, ale który miał być zapewniony przez kogoś większego niż Dawid. Zatem Oswalt sugeruje, że mamy tu do czynienia z warunkami, które nastaną, gdy Pan sprowadzi swój lud Izraelski z powrotem do ziemi przed lub na początku okresu tysiącletniego.

A-Mil Young postrzega to jako symbol szerzenia ewangelii. Porównajcie to teraz z EJ Youngiem, strony 19 i 20 swoich cytatów. EJ Young traktuje cały ten fragment jako obrazowy opis rozprzestrzeniania się Ewangelii w obecnych czasach. Drugi akapit, w środku strony 19, pochodzi z 396 książki Younga i mówi on o wersecie 12. Mówi: „Mesjasz będzie punktem przyciągającym dla pogan, a poprzez dzieło chrześcijańskiego głoszenia, chrześcijańskich misjonarzy, przyciągnie ich do siebie. Jakże więc ważne jest, szczególnie w dzisiejszych czasach, aby Kościół wysłał na cztery strony świata misjonarzy, którzy mają głosić prawdę, że poza prawdziwym Mesjaszem, Jezusem, nie ma zbawienia”.

Widzicie, że werset 12 brzmi: „On postawi sztandar dla narodów”, to jest Mesjasz, „i zbierze wygnańców z Izraela i zgromadzi rozproszonych z Judy z czterech stron ziemi”. Jest to symboliczne szerzenie Ewangelii. W wersecie 13, na stronie 398, następny akapit, 13 brzmi: „Zazdrość także Efraima odejdzie, a przeciwnicy Judy zostaną wytraceni: Efraim nie będzie zazdrosny Judzie, a Juda nie będzie dręczyć Efraima”. To napięcie między obydwoma królestwami z okresu historycznego zostanie usunięte. Co na to Young? „W Chrystusie wszelkie różnice narodowe, sekcyjne i regionalne zostaną zniesione, a poprzez postać zastosowaną w tym wersecie dowiadujemy się, że w Chrystusie istnieje prawdziwa jedność i miejsce dla wszystkich ludzi, niezależnie od rasy i koloru skóry, i tylko Chrystus może uczynić oni jednym” – to strona 398. W wersecie 14: „Lecą na ramiona Filistynów w kierunku zachodnim; Razem złupią ich ze wschodu; położą rękę na Edomie i Moabie; i synowie Ammona będą im posłuszni”. Mówi: „Tutaj jest prawdziwa jedność wiary i sprzeciw wobec wrogości świata. Ta prawdziwa jedność nie kryje się, nie narusza siebie, ale broni się, oczekując ataku. Wymaga ofensywy; wrogowie Mesjasza muszą zostać zniszczeni i w sile jedności, którą Mesjasz daje ludowi, lecą na Filistynów, czyli przedstawicieli wrogów Boga i Jego Kościoła” – to strona 398. Następnie mówi: „Co Izajasz co tu opisuje, nie może być oczywiście rozumiane w sensie dosłownym. Jest to raczej piękny obraz jedności, jaką jest posiadanie świętych Bożych, uzyskane dla nich nie przez ich własne uczynki, ale przez krew Chrystusa i energiczny akt uczestnictwa w dziele podboju wrogiego świata – podboju, który dokonuje się poprzez wysyłanie misjonarzy i nieustanny akt energicznego i wiernego głoszenia rady Bożej każdemu stworzeniu” – s. 20.

„ Chwalebna nadzieja, jaką pokłada się w ludu Bożym, nie polega na dosłownym splądrowaniu pustynnych koczowniczych Arabów. Polega ona raczej na błogosławionym zadaniu ukazania zbawczej mocy Boga tym, którzy podobnie jak apostoł Paweł byli niegdyś prześladowcami Kościoła. Naszą nieustanną modlitwą powinno być to, aby synowie Wschodu zostali zrabowani, aby pozbawieni fałszywych bogactw i posiadłości mogli zamiast tego mieć Chrystusa Bożego. Ten obraz przedstawia całkowite odwrócenie warunków, które nie powinno mieć miejsca w Palestynie, chociaż jest napisane: „Zbierze

rozproszonych z Judy z czterech stron ziemi, podniesie rękę po raz drugi, aby odzyskać reszkę swój lud z tych miejsc.” Mówi, że nie ma to mieć miejsca w Palestynie, ale na większym obszarze świata – odwrócenie polegające na tym, że lud Boży wyciągnie rękę, aby przyprowadzić wszystkich ludzi i uczynić ich niewolnikami Chrystusa . Nie ma tutaj mowy Izajasza, jest to werset 16, mówiący przede wszystkim o powrocie z wygnania babilońskiego, choć być może myśl o takim powrocie leży u podstaw tego proroctwa.

Oswalt postrzega założenie Izraela w 1948 r. jako możliwe częściowe wypełnienie

Myślę, że Oswalt powiedziałby, że może to być wstępny zwiastun tego, co ma się tutaj wydarzyć, ale wiele z tego jeszcze nie zostało ujawnionych. Innymi słowy, to co wydarzyło się w 1948 roku i odrodzenie narodu Izrael może być powiązane z tym co tu znajdziemy, a zapowiedź tego co tu zastaniemy nastąpi w sposób pełniejszy jeszcze na pewno ci, którzy powrócili, nie zwrócili się do Chrystusa. Myślę, że Oswalt tak powiedział. Jaka to strona? Cóż, mówi: „Wydaje się, że główny nacisk położony jest na historyczny naród izraelski, więc prawdopodobnie wskazuje się na to samo wielkie ostateczne zgromadzenie narodu żydowskiego, o jakim wspomniał Paweł w 11 rozdziale Listu do Rzymian”. Następnie mówi: „Jeśli to się zaczęło w ruchu syjonistycznym” – mówi – „jeśli zaczęło się to w ruchu syjonistycznym, jak wielu wierzy, to możemy z niecierpliwością oczekiwać ostatecznego zakończenia i powrotu do Boga w Chrystusie przez narodu żydowskiego”. Będziesz miał tego pełniejszą świadomość, ale dlatego nie wyklucza on możliwości, że rok 1948 będzie przynajmniej możliwym etapem początkowym. Z Youngiem jesteś poza tymi kategoriami; znajdujecie duchowe spełnienie w szerzeniu Ewangelii.

Nie, Oswalt nie używa terminu „przenośny”, nie zrobiłby tego. Cóż, używa terminu przenośnego w tym sensie: kiedy na przykład mówi w wersecie 11: „Że Pan odzyska tę resztę swego ludu”, a następnie wymienia imiona: „Z Asyrii i Egiptu, i z Patros, i z Kusz, i z Elamu, i z Szinear, i z Chamat”, jego zdaniem jest tak: „Nie należy wyciągać wniosku, że ludzie wrócą tylko z tych konkretnych miejsc, i narzucać tam dosłowne znaczenie”. Mówi, że te miejsca wskazują cztery strony ziemi; w przenośni

mówią: „Bóg sprowadzi zewsząd swój lud z powrotem”, ale jest to prawdziwe sprowadzenie i przyjście narodu żydowskiego z powrotem do określonego miejsca geograficznego w Palestynie, więc nie jest to przenośne w tym sensie. Podczas gdy Young twierdzi, że nie jest to wcale kwestia geograficzna; jest to po prostu obrazowy sposób mówienia o szerzeniu się Ewangelii i sprzeciwie ludu Bożego wobec niegodziwości i zła, gdziekolwiek się one znajdują.

Przestroga Vannoya wobec współczesnego Izraela w niewierze

Są dwie strony i myślę, że trzeba być bardzo ostrożnym przy wyciąganiu wniosków tylko dlatego, że Izrael powrócił do tej ziemi – no wiecie, jak niektórzy mówili – czas pogan się skończył. Inni mówili to podczas wojny sześciodniowej, a inni mówili to w związku z innymi wydarzeniami. Ale nie wiemy, co stanie się z państwem Izrael – w tej chwili nie wydaje się to prawdopodobne, ale wiesz, są ci Arabowie, którzy mogliby zepchnąć Izrael do morza. Wiadomo, że teoretycznie mogło się tak zdarzyć. Zatem z jednej strony uważam, że należy zachować ostrożność, mówiąc, że rzeczy, które wydarzyły się w 1948, 1967 lub kiedykolwiek, są konkretnym wypełnieniem jakiejś konkretnej przepowiedni. Z drugiej strony, tym bardziej pozytywne, myślę, że można powiedzieć, że to niezwykła rzecz, że w 1948 roku ten naród został odtworzony. Oto naród, który na przestrzeni wieków został rozproszony i próbowano go unicestwić, zmiażdżyć i unicestwić, a mimo to nadal istnieje. Wracają i zakładają państwo, rekonstruują język hebrajski, odbudowują swoją kulturę, zachowując swoją tożsamość jako naród.

Wróćmy teraz do okresu Starego Testamentu; gdzie, historycznie, są Babilończycy i Asyryjczycy, Moabici, Filistyni i Ammonici? Zniknęły – zniknęły. Nie pozostał po nich żaden ślad, a jednak Biblia mówi nam, że Izrael zostanie wypędzony z tej ziemi i kiedyś w przyszłości Bóg sprowadzi ich z powrotem do tej ziemi, a na przestrzeni dziejów widzimy, w jaki sposób ci ludzie zachowali swoją tożsamość i faktycznie odtworzyli państwo Izrael. Myślę, że nie można umniejszać znaczenia tego. Wiesz, duża część tysiącletniej interpretacji Pisma Świętego powstała w czasie, gdy

wydawało się, że Izrael prawie zniknął i zniknął – nie został ponownie ustanowiony jako państwo.

Teraz należy rozważyć inne fragmenty. Myślę, że trzeba dodać do tego inne wersety, które mówią, że kiedy Izrael będzie na wygnaniu, będzie wołał do Pana i zwróci się do Pana, a wtedy On ich sprowadzi z powrotem, a tego nie widzieliśmy. Wygląda na to, że byli tacy, którzy wrócili do ziemi Izraela, ale nie zwrócili się do Pana. Widzicie, jeśli pójdziecie do – zobaczcie, czy uda mi się to znaleźć – to jest rozdział Powtórnego Prawa 32; nie, jest 30. „I stanie się, gdy to wszystko przyjdzie na ciebie, błogosławieństwo i przekleństwo, które przed tobą kładę, i będziesz o nich wspominał wśród wszystkich narodów, do których Pan skierował wygnałeś cię, a wrócisz do Pana, Boga swego, i będziesz posłuszny głosowi jego według wszystkiego, co ci dzisiaj rozkażę, ty i twoje dzieci, całym swoim sercem i całą swoją duszą; że wtedy Pan odwróci twoją niewolę i zlituje się nad tobą, i wróci i zgromadzi cię ze wszystkich narodów, gdzie cię rozproszył Pan, Bóg twój. Wprowadź cię do tej ziemi”, werset 5, „A Pan, Bóg twój, obrzeże serce twoje” – werset 6, „i serce potomstwa twego, abyś miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem i całą swą duszą, abyś możesz żyć. I Pan rzuci wszystkie te przekleństwa na twoich wrogów”.

Cóż, widzicie, że jest tam wzmianka o powrocie nie tylko do ziemi, ale także o powrocie do Pana, a z pewnością nie widzieliśmy tej części, przynajmniej w niewielkim stopniu. I faktycznie, z tego, co słyszałem o żydowskiej ewangelizacji, reakcja Żydów na Ewangelię wśród Żydów z diaspyry jest większa niż wśród Żydów, którzy powrócili, więc wiesz, myślę, że musimy jeszcze poczekać. Być może nastąpi wielkie przebudzenie i zwrócenie się do Pana wśród Żydów w świecie zachodnim, ale wtedy będziemy oczekiwać większego powrotu do Izraela. Nie wiem, jak to wszystko się ułoży, myślę, że jeszcze nie wszystko jest gotowe – to moje wrażenie.

Pytanie: Czy Bóg po pracy z Kościołem wraca do pracy z Żydami?

No cóż, coś w tym jest i jest w tym trochę prawdy. Wydaje mi się, że jeśli przejdziemy do Rzymian 11, będzie tam taka sekwencja, w której Bóg działał w okresie Starego Testamentu z narodem żydowskim, a potem, kiedy odrzucili Mesjasza, zwrócił

się do pogan; ale wtedy Żydzi zostaną sprowokowani do zazdrości i wrócą do tego, którego odrzucili, i wydaje się, że w tej kolejności cały Izrael zostanie zbawiony. Jak mówi tutaj Paweł, wygląda to na masowy zwrot narodu żydowskiego, którego, jak sądzę, jeszcze nie widzieliśmy.

Izajasz 12 – Pieśń chwały

W porządku, rozdział 12 to pieśń pochwalna i biorąc pod uwagę te wszystkie rzeczy, te wspaniałe rzeczy, które mają się wydarzyć – jest to wspaniały rozdział; krótka: „I w owym dniu powiesz: Panie, będę cię chwalił; chociaż rozgniewałeś się na mnie, twój gniew odwrócił się i pocieszyłeś mnie. Oto Bóg jest moim zbawieniem; Ufam i nie będę się lękał, bo Pan, Pan, jest moją siłą i moją piosenką; on także stał się moim zbawieniem. Dlatego z radością czerpać będziecie wodę ze studni zbawienia. I w owym dniu powiecie: Chwalcie Pana, wzywajcie Jego imienia, opowiadajcie wśród ludu Jego dzieła, wspominajcie, że Jego imię jest wywyższone. Śpiewajcie Panu; bo uczynił wielkie rzeczy. Wiadomo to po całej ziemi. Wołaj i krzycz, mieszkanko Syjonu, bo wielki jest Święty Izraela w pośrodku ciebie.

Widzicie, na końcu tej części jest mowa o cudownych rzeczach, których dokona Pan. Jest taka krótka pieśń pochwalna w rozdziale 12, bardzo piękny fragment. OK, to koniec księgi Immanuela, rozdziały 7-12.

Izajasz 13-23 Sąd nad obcymi narodami Wróćmy teraz do struktury tej księgi: pamiętajcie, że rozdziały 1-6 to część dotycząca błogosławieństwa sądu, błogosławieństwa sądu, błogosławieństwa sądu, trzy sekcje; 7-12 Księga Immanuela, ze specyficznym tłem historycznym, które we wczesnych fragmentach jasno wskazuje, że jest to wojna syro-efraimicka; następną sekcją, 13-23, nie będę się zajmował, ale jeśli pamiętacie, kiedy omawialiśmy tę strukturę, 13-23 to proroctwa sądu przeciwko obcym narodom. Zauważcie, że rozdział 13 zaczyna się od razu słowami : „Brzemie Babilonu, które widział Izajasz, syn Amosa”, i macie proroctwo o sędzie nad Babilonem, które przechodzi aż do rozdziału 23 – macie Babilon, w rozdziale 15 masz Moaba, w 17

brzenię Damaszku, w 18 Etiopii, w 19 Egipcie i tak dalej... Proroctwa sądu przeciwko obcym narodom.

24-27, to mała część zatytułowana „Mała Apokalipsa Izajasza”, bardzo interesująca część, która przedstawia nadchodzący sąd nad bezbożnymi, który wydaje się mieć zasięg globalny, a następnie ustanowienie królestwa Bożego i błogosławieństwo dla tych, którzy do niego należą. Nie mam zamiaru zajmować się tą sekcją, Izajasz 24-27.

Izajasz 28. Równolegle do Księgi Immanuela (Izaj. 7-12) Chcę przejść do rozdziałów 28-35, które, jeśli pamiętacie, wspomniałem, że wydają się pod wieloma względami podobne do Księgi Immanuela, części, którą omawiamy właśnie omawialiśmy. Tło historyczne nie jest tak jednoznaczne, ale wydaje się, że ogólnie obejmuje te same ramy czasowe, co w przypadku 7-12. Przejdźmy zatem do rozdziału 28. Jak wspomniałem, istnieją podobieństwa do Księgi Emmanuela, w Księdze Emmanuela tło historyczne jest wyraźnie przedstawione w rozdziale 7; Kiedy dojdiesz do rozdziału 28, nie ma jasnego określenia kontekstu historycznego proroctwa. Nie powiedziano nam, gdzie wygłoszono to przesłanie, ale wydaje się, że jest ono zaadresowane do szlachty, czyli przywódców tego kraju. Natomiast Izajasz 7 był adresowany do króla. Mówimy tutaj o szlachcie, przywódcach kraju, a nie konkretnie o królu, a kiedy czytasz cały rozdział, kontekst sugeruje, wraz z niektórymi stwierdzeniami, że przesłanie mogło zostać przekazane w czasie być może bankiet szlachty, a my przejdziemy do tego rozdziału i zobaczymy, dlaczego tak powiedziano. Być może świętowali decyzję o zwróceniu się o pomoc do Asyrii. Pamiętajcie, że w tej groźbie Syro-Efraima zwrócili się do Asyrii i zawarli sojusz z Asyrią, co wydaje się być prawdopodobnie tłem tego rozdziału. Kiedy dojdiesz do początku rozdziału, myślę, że zauważysz coś w sposobie, w jaki Izajasz przedstawia swoje przesłanie, aby zostać wysłuchanym. Nie zaczyna od potępienia tego sojuszu z Asyrią. Zaczyna od ataku na przywódców Królestwa Północnego, Efraima, podobnie jak Amos, pamiętacie. Kiedy Amos chciał skupić swoje proroctwo na Królestwie Północnym, zaczął od obcych narodów; przybył do narodów kuzynów, a następnie przybył do Judy, a potem w końcu –

po tym, jak został przesłuchany – skupił się na swoim przesłaniu z potępieniem Królestwa Północnego.

Izajasz 28:1 i następne Potępienie pijaków Efraima Cóż, Izajasz nie zaczyna tutaj od Judy, ale staje się jasne, że na tym skupia się jego przesłanie. Zwróć uwagę na pierwszy werset: mówi: „Biada koronie pychy, pijakom Efraima, których chwalebna piękność jest więdącym kwiatem, które są na czele tłustych dolin tych, którzy zostali urażeni winem! Oto Pan ma potężnego i mocnego, który jak burza gradu i niszczycielska burza, jak powódź wezbranych wód, rzuci ręką na ziemię. Korona pychy, pijacy Efraima, zostaną zdeptani pod nogami. A chwalebna piękność, która jest na czele tłustej doliny, będzie więdącym kwiatem i jak wczesny owoc przed latem; który, gdy nań spojrzy, widzi, a gdy jest jeszcze w ręku, pożera je”.

Zaczyna od potępienia pijaków z Efraima i używając języka symbolicznego, mówi o zniszczeniu Samarii, stolicy Królestwa Północnego. Nazywa Samarię „tę pychą, której chwalebne piękno jest więdącym kwiatem na czele tłustych dolin”. Ta stolica, Samaria, korona i duma ludu Królestwa Północnego, stanie się jak więdący kwiat – tak właśnie mówi. Jest więc oczywiste, że Samaria jeszcze nie upadła – żyjemy przed rokiem 721 p.n.e. Wielbicieli Judy, do których mówił Izajasz, niewątpliwie uradowaliby się z tego rodzaju proroctwa, słysząc, że Samaria zostanie zniszczona. I dopóki Izajasz będzie atakował Królestwo Północne, będą gotowi go wysłuchać. Dlatego mówi w wersecie 2: „Ma Pan potężnego i mocnego, który jak burza gradu i niszczycielska burza, jak powódź wezbranych wód, zniszczy [Królestwo Północne]. Korona pychy, pijacy Efraima, zostaną zdeptani pod nogami; a chwalebna piękność, która jest na czele tłustej doliny, patrz, która jest naprzeciw Samarii, „będzie więdącym kwiatem i jak wczesny owoc przed lato , które, kto na nie spojrzy, widzi je, a gdy jest jeszcze w ręku, pożera je”. Zaczyna więc od symbolicznego opisu nadchodzącej zagłady Samarii.

Izajasza 28:5-6 Pan jako chwała resztki swego ludu A następnie wersety 5 i 6: kontrastuje z pewnym przyszłym czasem, kiedy Pan będzie koroną chwały, a nie miasto

Samaria, ale Pan będzie koroną chwały dla resztki swego ludu. Zobaczcie, jak mówi w wersecie 5: „W owym dniu Pan Zastępów będzie koroną chwały i pięknym diademem dla reszty swego ludu i duchem sprawiedliwości dla siedzącego na sądzie, i o siłę tym, którzy kierują bitwę do bramy”. Nie miasto, ale sam Pan, który da zwycięstwo i sąd swoim, w przyszłości wzrośnie do chwały. Tak więc Samaria zostanie zniszczona, a wtedy uwaga zostanie zwrócona na przyszły czas, kiedy nie będzie to miasto, ale Pan będzie koroną chwały dla resztki swego ludu.

Izajasz 28:7-8 Juda Pijacy tak źli jak Efraim Kiedy dojdiesz do wersetów 7 i 8, następuje ostra zmiana myślenia w wersecie 7. Król Jakub ma tam złe tłumaczenie; napisano: „Ale i oni zblądzili przez wino i mocny napój”. „Ale oni też” – po hebrajsku *wegam elleh* – „a także ci” – i tak należy to czytać – „i oni także”. Jak mówi NIV: „Chwiej się od wina i zataczaj się po piwie”. W New English Bible napisano: „I oni są uzależnieni od wina”. Hebrajski jest jasny, chodzi o „te”. Sugeruje to, że Izajasz mówił o północy, ale rozmawiał ze szlachtą z południa i tutaj zwraca się do nich. W wersecie 1 powiedział: „Biada koronie pychy, pijakom Efraima”, ale teraz mówi: „Ale i oni chwieją się od wina i chwieją się od piwa” – innymi słowy, ludzie siedzący naprzeciwko jego. Wskazuje na uczujących przed sobą dostojników i mówi: „Jesteście tak samo źli, jak pijacy Efraima” – „Ale i oni zblądzili przez wino i mocny napój i zeszli z drogi; kapłan i prorok zblądzili przez mocny napój; zostali połknięci winem; nie przeszkadzają im mocny napój; błądzą w widzeniu, potykają się w sądzie. Bo wszystkie stoły są pełne wymiocin i brudów, tak że nie ma miejsca czystego”. Mocny język, szczególnie jeśli jest na jakimś bankiecie z tymi przywódcami : „Wasze stoły są pełne wymiocin, jesteście pijakami Judy”.

Izajasz 28:9-10 Szlachta odpowiada: Za kogo się uważasz? Teraz możesz sobie wyobrazić, że taki język może wywołać oburzenie u tych, którzy go słuchają, i reakcję. A wersety 9-10 dają odpowiedź i myślę, że w wersetach 9-10 jest to, co ci szlachcice albo powiedzieli, albo przynajmniej to, co myśleli: „Kogo on będzie uczył wiedzy? Kogo da

do zrozumienia doktryny? Te odstawione od mleka i odsysane z piersi? Albowiem przykazanie musi być za przykazaniem, przykazanie za przykazaniem; linia po linii, linia po linii; trochę tu i trochę tam.” Myślę, że pomysł jest całkiem jasny, ci szlachcice mówią: „Za kogo się uważasz? Kim jesteś, że myślisz, że możesz nas czegoś nauczyć? Kogo będzie uczył wiedzy? Komu da zrozumienie doktryny?” A zatem wynika z tego, że traktuje ich jak małe dzieci, pouczając je zgodnie ze swoją etyką „wiersz po słowie, przykazanie po przykazaniu, przykazanie po przykazaniu” i tutaj trzeba przeczytać to po hebrajsku, aby naprawdę zrozumieć sarkazm tego, co tu jest powiedziane. Werset 10 w języku hebrajskim brzmi następująco: *ki sav lesav, sav lesav, kav lekav, kav lekav* itd.

Posłuchajcie, jak Biblia jerozolimska tłumaczy to, co jest pewną parafrazą, ale myślę, że oddaje istotę tego, co się tutaj dzieje, szczególnie w języku hebrajskim. Biblia jerozolimska mówi: „Kogo on sądzi, że poucza? Jego zdaniem do kogo jest skierowane jego przesłanie? Niemowlęta właśnie odstawione od piersi? Niemowlaki właśnie odjęte od piersi? Z jego”, a Biblia Jerozolimska nawet tego nie tłumaczy, to jak bełkot dziecka, „*ki sav lesav, sav lesav, kav lekav, kav lekav*”. To tak, jakby sarkastycznie mówili: „Jak myślisz, kogo traktujesz nas jak niemowlęta swoją dziecięcą gadaniną?” W Biblii jerozolimskiej znajduje się taka notatka: „Naśladowanie nauczania Izajasza, które uważają za niezrozumiałe, ze słowami dobranymi ze względu na ich wartość dźwiękową i przypominanie bełkotu dziecka. Jeśli w ogóle te słowa mają być przetłumaczone, będą brzmiały: „Zamów na zamówienie, zamów na zamówienie” ; zasada na zasadzie; zasada jedna zasada; trochę tutaj; trochę tam.” W The New Bible Commentary napisano: „Hebrajski werset 10 to melodia, prawie odpowiednik naszego szyderczego „bla, bla, bla” [ludzie mówią], ale nie aż tak pozbawionego znaczenia”. Widzisz, ma to znaczenie: „reguła za regułą, reguła za regułą, przepis za przepisem”.

JB Phillips mówi: „Czy właśnie odeszliśmy od piersi? Czy musimy się uczyć, że prawo jest prawem, prawo jest prawem? Zasada jest regułą. Czy reguła jest zasadą? Tak, „jąkającymi wargami i obcym językiem będzie Pan mówił do tego ludu” – to znaczy rób bzdury z Bożego rozumu, a będziesz się tym nasycił z Asyrii.

Izajasz 28:11 Bóg będzie się do nich zwracał obcymi wargami Teraz widzicie, co dzieje się w wersecie 11: bzdury uważacie za Boże, drwicie z tego i mówicie sarkastycznie o nauczaniu Izajasza, co Pan mówi w wersecie 11: „Bo jękającymi się wargami” – to złe tłumaczenie Króla Jakuba – „ale obcymi wargami i innym językiem będzie mówił do tego ludu”. NIV dobrze to tłumaczy. NIV mówi: „No dobrze”, wyśmiejecie to przesłanie: „No dobrze, więc Bóg będzie mówił obcymi wargami i obcymi językami do tego ludu”. Innymi słowy, Bóg przemawiał do nich wyraźnie, przykazanie po przykazaniu, przepis po słowie. Wyśmiewają się z tego; nie chcą słuchać; drwią z niego; i czynią jasne nauczanie jak bełkot. W związku z tym, co się stanie? W wersecie 11 Bóg da im coś, co brzmi jak bełkot, w postaci ataku armii asyryjskiej, której mowa będzie dla nich niezrozumiała, więc „obcymi wargami i obcymi językami Bóg będzie mówił do tego ludu”.

Izajasz 28:12-13 Bóg karci Judę. W wersetach 12 i 13 kontynuowana jest nagana: „Do którego powiedział: To jest reszta, dzięki której dasz odpocząć zmęczonym; i to jest pokrzepiające: choć oni nie chcieli słuchać. Ale słowo Pańskie” – król Jakub mówi „było”, ale powinno być „będzie”, jest to *vav* następujące po czasowniku doskonałym – „Ale słowo Pańskie będzie do nich”, a potem dostajesz powtórzenie tego *Sav Lesav, Sav Lesav*. „Słowo Pana będzie dla nich przepis za przepisem, przepis za przepisem; linia po linii, linia po linii; trochę tu, trochę tam; aby poszli i cofnęli się, i zostali złamani, usidleni i wzięci.” Nagana trwa nadal. Bóg dał im możliwość zapewnienia odpoczynku i orzeźwienia, gdy podążają za nim, ufając raczej jemu niż Asyrii, lecz oni nie chcieli słuchać. Zatem to, co mówi Izajasz lub Bóg mówi przez Izajasza, brzmi następująco: „Będą go słuchać w inny sposób przez najeźdźców asyryjskich, którzy będą mówić językiem, którego nie rozumieją”, a następnie Pan naśladuje ich kpiny, aby przedstawić niezrozumiały język zdobywcy. Słowo Pańskie będzie do nich *sav lesav, kav lekav* itd.

Widzę więc, że nasz czas dobiegł końca; następnym razem będziemy musieli się tu wybrać.

Przepisane przez Naomi Toavs, 2009 Gordon College
Pod redakcją Carly Geiman
Zgrubna edycja autorstwa Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa